

Απόφαση 4ης Συνδιάσκεψης της κ.ο. ΑΝΑΣΥΝΤΑΞΗ

Η κατάσταση του καπιταλισμού καθορίζεται ακόμα από τις συνέπειες της μεγάλης κρίσης που ξέσπασε το 2007 σε οξυμένη μορφή. Η εργατική τάξη και τα εργαζόμενα στρώματα οδηγούνται μαζικά στην ανεργία και σπρώχνονται στην εξαθλίωση χωρίς προοπτική βελτίωσης της θέσης τους. Ο καπιταλισμός επτά χρόνια μετά δεν φαίνεται να βρίσκεται σε κατάσταση ανόδου. Επικρατεί μια ασταθής στασιμότητα, η οποία ανά πάσα στιγμή μπορεί μετατραπεί σε κρίση. Ο βασικός λόγος γι' αυτό είναι ότι η φάση της κρίσης δεν κατάστρεψε παραγωγικές δυνάμεις σε τέτοια έκταση που να επιτρέψει στον καπιταλισμό να μπει σε έναν κύκλο κερδοφορίας. Επιπλέον, το χρέος που συσσωρεύτηκε στην προηγούμενη περίοδο βαραίνει στην ανάπτυξη της τωρινής περιόδου.

Η αδυναμία ξεπεράσματος της κρίσης οξύνει όλες τις αντιθέσεις: ανάμεσα σε μεμονωμένους καπιταλιστές και ανάμεσα στους εθνικούς καπιταλισμούς. Η προσπάθεια των ξεχωριστών εθνικών καπιταλισμών να διασώσουν το κεφάλαιο των χωρών τους σε βάρος των άλλων, οδηγεί σε όξυνση των ενδοϊμπεριαλιστικών αντιθέσεων. Έκφραση αυτής της όξυνσης είναι οι περιφερειακές πολεμικές συγκρούσεις και οι εμφύλιο πόλεμοι που ξεσπούν με όλο και μεγαλύτερη συχνότητα (Γεωργία, Συρία, Λιβύη, Ουκρανία, Βοσνία). Οι εξελίξεις στην Ουκρανία αποτελούν εκδήλωση αυτής της τάσης. Η εργατική τάξη αυτών των χωρών δεν έχει να κερδίσει τίποτα από τις συγκρούσεις των ιμπεριαλιστών. Στην περίπτωση της Ουκρανίας πρώτιστο καθήκον της εργατικής τάξης είναι η πτώση της κυβέρνησης των φασιστών. Η τομή των γεγονότων στην Ουκρανία είναι η υποστήριξη από μέρους της ΕΕ σε μια κυβέρνηση με συμμετοχή φασιστών, οι οποίοι έπαιξαν καθοριστικό ρόλο στις διαδηλώσεις και τις συγκρούσεις με το καθεστώς Γιανουκόβιτς, αποδεικνύοντας ότι το δίλημμα που αναδύεται στη περίοδο της κρίσης είναι: Επανάσταση ή αντίδραση.

Η Ουκρανία αποτελεί το τελευταίο -μέχρι το επόμενο- πεδίο αντιπαράθεσης των ιμπεριαλιστικών δυνάμεων. Οι εξελίξεις στην Ουκρανία καθιστούν πιο πιθανή μια γενικευμένη σύγκρουση ιμπεριαλιστικών δυνάμεων που θα οδηγήσει και σε μεγαλύτερη καταστροφή παραγωγικών δυνάμεων. Γνωρίζουμε άλλωστε ότι η καπιταλιστική κρίση οδηγεί αναπόφευκτα σε πολεμικές αναμετρήσεις και τελικά σε καταστροφή κεφαλαίων, χωρίς την οποία είναι αδύνατη η ανάκαμψη της καπιταλιστικής κερδοφορίας.

Η εσωτερική κατάσταση κινείται στο πλαίσιο που διαμορφώνει η διεθνής κρίση. Μία από τις δυνατότητες που προβάλλουν τα αστικά επιτελεία για αντιστροφή της κατάστασης και την επιστροφή της ελληνικής οικονομίας σε αναπτυξιακή τροχιά, είναι η προσέλκυση κεφαλαίων και επενδύσεων στην παραγωγική βάση, είτε με τον επαναπατρισμό κεφαλαίων που είχαν εξαχθεί σε τράπεζες του εξωτερικού από ντόπιους καπιταλιστές είτε με τις επενδύσεις ξένων κεφαλαίων και μεταφορά της παραγωγικής τους γραμμής στην Ελλάδα. Αυτή η προσδοκία δεν εκπληρώνεται καθώς η βασική διεθνής τάση είναι η τοποθέτηση του συσσωρευμένου κεφαλαίου είτε σε κερδοσκοπικές επενδύσεις άμεσης απόδοσης, όπως φαίνεται και από την απότομη άνοδο και την εξίσου απότομη πτώση των χρηματιστηρίων των αναδυόμενων αγορών, είτε στην τοκογλυφία. Επιπλέον, η εσωτερική κατάσταση και ιδιαίτερα η συνθήκη της επερχόμενης πολιτικής αστάθειας που πλέον εντοπίζεται στις αναλύσεις των τραπεζικών επιτελείων, καθιστά απίθανη την επένδυση κεφαλαίων από το εξωτερικό σε παραγωγικές επενδύσεις πέρα από την αγορά έτοιμων υποδομών που υπόσχονται άμεση κερδοφορία. Η διεθνής κρίση επιδρά και στις εξαγωγές, οι οποίες σημείωσαν απότομη άνοδο στα πρώτα χρόνια του μνημονίου, για να σταθεροποιηθούν στη συνέχεια και να σημειώσουν μικρή πτώση το 2013.

Η ελληνική οικονομία βρίσκεται ακόμα στη φάση της κρίσης, όπως φαίνεται από τη συνεχιζόμενη πτώση της βιομηχανικής παραγωγής και το κλείσιμο επιχειρήσεων, χωρίς να έχουμε περάσει ολοκληρωτικά στη φάση της ύφεσης, σύμφωνα με το μαρξικό μοντέλο. Όσο οι ρυθμοί ανάπτυξης συνεχίζουν να έχουν αρνητικό πρόσημο η οικονομία της Ελλάδας δεν θα καταστεί δυνατό να περάσει στην επιθυμητή για τους κεφαλαιοκράτες φάση της αναζωογόνησης. Αντιθέτως, η κρίση θα συνεχίσει να βαθαίνει ολοένα και περισσότερο, μεγαλώνοντας έτσι και τη δυσκολία ξεπεράσματός της. Η κρίση λοιπόν στην Ελλάδα συνεχίζει να προσαρμόζει βίαια τις διαστάσεις της παραγωγής στις διαστάσεις της απορροφητικής ικανότητας της αγοράς.

Δεν μπορούμε λοιπόν να μιλάμε για ύφεση (την επόμενη φάση στο κύκλο μιας καπιταλιστικής κρίσης), καθώς η πρώτη φάση βρίσκεται ακόμα σε εξέλιξη, αλλά μπορούμε να δούμε τις προσπάθειες της αστικής τάξης για τη μετάβαση σε αυτήν.

Για να επιτευχθεί το ξεπέραςμα της φάσης της κρίσης, η ελληνική αστική τάξη επιλέγει την πολιτική των μνημονίων, μειώνοντας τους μισθούς, εντατικοποιώντας την εκμετάλλευση των εργαζομένων, προχωρώντας σε απολύσεις και λεηλατώντας τα κεκτημένα δεκαετιών της εργατικής τάξης. Η ιδιωτικοποίηση της δημόσιας περιουσίας για να δημιουργηθεί ζωτικός χώρος για το κεφάλαιο και η καταστροφή των μεσαίων στρωμάτων για την απόσπαση της υπεραξίας που νέμονταν όλο αυτό το διάστημα αυτά τα στρώματα προς όφελος του μεγάλου κεφαλαίου είναι επίσης πλευρές αυτής της πολιτικής. Η τελευταία πλευρά της μνημονιακής πολιτικής είναι η πολιτική διαχείρισης και εξυπηρέτησης του χρέους.

Τα μνημόνια δεν ήταν απλά η επιβαλλόμενη πολιτική από τους δανειστές μας, αλλά ο μονόδρομος της αστικής τάξης για την επιβίωση των κεφαλαίων της και τη διαίωνιση της κυριαρχίας της. Είναι ταυτόχρονα έκφραση της τακτικής της καταστροφής παραγωγικής δυνάμεων από την πλευρά της αστικής τάξης και υποβάθμισης της αξίας της εργατικής δύναμης. Δεν ήταν απλά το αναγκαίο κακό για τη διάσωση της Ελλάδας αλλά η αρχή της γενικευμένης εφαρμογής, μιας μνημονιακής πολιτικής και στις υπόλοιπες χώρες της ΕΕ. Η περίπτωση του δημοσίου χρέους της Ελλάδας δεν ήταν ο γρίφος, αλλά η αρχή του γρίφου που περιλαμβάνει και τα δημόσια χρέη των υπολοίπων κρατών, καθιστώντας το πρόβλημα του δημοσίου χρέους της χώρας μας δυσεπίλυτο.

Οι εξελίξεις των τελευταίων τεσσάρων χρόνων δείχνουν ότι η ηγέτιδα κοινωνική τάξη δεν έχει να προσφέρει καμία προοπτική στις καταπιεζόμενες τάξεις, πέρα από την χειροτέρευση της θέσης τους. Βασικό της μέλημα είναι η διαίωνιση της ταξικής της κυριαρχίας, η διάσωση της ιδιοκτησίας της και η επιβίωση της στο διεθνή ανταγωνισμό, θυσιάζοντας τις κοινωνικές συμμαχίες που είχε οικοδομήσει τις δεκαετίες της ανάπτυξης. Η θέση ότι η απαραίτητη εφαρμογή της μνημονιακής πολιτικής είναι μονόδρομος, είναι κρίσιμη και καθορίζει την εκτίμηση μας για τις πολιτικές εξελίξεις.

Μετά την εκρηκτική διετία 2010-2011 το συνδικαλιστικό κίνημα της εργατικής τάξης υποχώρησε απότομα, ως συνέπεια της απώλειας κάθε ορατής προοπτικής κατάργησης του μνημονίου. Για το λόγο αυτό η αλλαγή συσχετισμών δεν είναι αντίστοιχη της περιόδου. Η μείωση της επιρροής των μνημονιακών δυνάμεων που δρουν στο συνδικαλιστικό κίνημα δεν ανταποκρίνεται στην αναγκαιότητα της ταξικής πάλης, ώστε η εργατική τάξη να πρωταγωνιστήσει στην ανατροπή αυτής της πολιτικής:

1. Λόγω της απογοήτευσης της εργατικής τάξης απέναντι στις αριστερές δυνάμεις που δρουν στο πολιτικό σκηνικό, που αγνοούν τα άμεσα προβλήματα.
2. Λόγω των μηχανισμών που διατηρούν οι δυνάμεις αυτές με τη βοήθεια του κράτους.
3. Λόγω της αποδυνάμωσης των συνδικάτων με τις απολύσεις, την ανεργία, και την αντεργατική νομοθεσία.

Η οργάνωσή μας πρέπει να προχωρήσει τη δράση της στους ανέργους, στην προοπτική της συμμετοχής τους στο εργατικό κίνημα.

Η επιδίωξη της αστικής τάξης για συνέχιση της πολιτικής του μνημονίου, συνεπάγεται ότι επιδιώκει μια αντίστοιχη κυβέρνηση. Η διαχείριση της κατάστασης στα πλαίσια του κοινοβουλευτισμού σημαίνει ότι θα επιδιώξει την επανεκλογή μιας τέτοιας κυβέρνησης με επικεφαλής τη ΝΔ και γι' αυτό παίρνει μέτρα για την ενίσχυση του μνημονιακού μπλοκ, όπως φαίνεται με τη συγκρότηση της «Ελιάς», αλλά και την εμφάνιση του «Ποταμιού». Όπως φάνηκε και τον Ιούνιο του 2012, θα πάρει όποιο μέτρο χρειαστεί στα πλαίσια του κοινοβουλευτισμού για να αποτρέψει το ενδεχόμενο νίκης του ΣΥΡΙΖΑ στις εκλογές. Κι αυτό γιατί μια τέτοια εξέλιξη θα πυροδοτήσει μια περίοδο πολιτικής αστάθειας με απρόβλεπτη έκβαση.

Θα πρέπει να περιμένουμε ότι μια κυβέρνηση με κορμό το ΣΥΡΙΖΑ θα αντιμετωπίσει ασφυκτικές πιέσεις και εκβιασμούς από τους κεφαλαιοκράτες στο εσωτερικό και το εξωτερικό για να υποταχθεί στο μνημονιακό πλαίσιο. Η βασική πολιτική αντίφαση του ΣΥΡΙΖΑ ανάμεσα στις αντιμνημονιακές διακηρύξεις και στο φιλο-ΕΕ πρόγραμμά του είναι η προφανής αιτία δημιουργίας αστάθειας καταρχήν στο εσωτερικό του, από την πρώτη κιόλας μέρα της εκλογής του. Η αδυναμία οποιασδήποτε κυβέρνησης να ξεφύγει από τη μέγγενη του μνημονίου, αν δεν συγκρουστεί με την Ευρωπαϊκή Ένωση προοιωνίζεται γοργές εξελίξεις και κλιμάκωση της πίεσης στην κυβέρνηση από την πρώτη στιγμή της εκλογής της. Η πορεία όμως που θα πάρουν οι εξελίξεις εξαρτάται από μια σειρά παράγοντες όπως:

1. Η κατάσταση στην οποία θα βρίσκεται το εργατικό και το ευρύτερο λαϊκό κίνημα. Το αν δηλαδή θα βρίσκεται -ειδικά το εργατικό συνδικαλιστικό κίνημα- σε πλήρη αποδιάρθρωση και αφασία ή αν θα έχει βρεθεί σε τροχιά ανάκαμψης, δημιουργώντας διεκδικητικό κλίμα από την πρώτη μέρα εκλογής της νέας κυβέρνησης. Εκτίμησή μας είναι ότι η εργατική τάξη μπορεί να μπει σε ένα νέο γύρο σύγκρουσης ο οποίος θα πυροδοτηθεί από τις εξελίξεις και στον οποίον θα τεθεί εκ νέου το ζήτημα της εξουσίας. Το κίνητρο που θα σπρώξει την εργατική τάξη σε σύγκρουση είναι η δυσμενής θέση στην οποία έχει περιέλθει.

2. Το εύρος της εκλογικής νίκης του ΣΥΡΙΖΑ. Εκλογική νίκη χωρίς κοινοβουλευτική αυτοδυναμία θα οδηγήσει σε αναζήτηση κυβερνητικών εταίρων, παρέχοντας στην ηγεσία του ΣΥΡΙΖΑ άλλοθι με το οποίο μπορεί να επηρεάσει και να παρασύρει τμήμα της βάσης του σε μια πορεία υποταγής στην Ε.Ε. και το μνημόνιο. Αντίθετα, μια σαρωτική εκλογική νίκη που οδηγεί σε αυτοδυναμία στερεί κάθε άλλοθι από την ηγετική ομάδα γύρω από τον Τσίπρα και μεταφέρει όλη την ευθύνη και την πολιτική πίεση στο ΣΥΡΙΖΑ.

3. Την τακτική της υπόλοιπης Αριστεράς. Η τακτική που ακολουθείται σήμερα, κυρίως από το ΚΚΕ και δευτερευόντως από την εξωκοινοβουλευτική Αριστερά, απελευθερώνει την ηγετική ομάδα του ΣΥΡΙΖΑ στην αναζήτηση κυβερνητικών εταίρων προς τα δεξιά και εκθέτει την Αριστερή Πλατφόρμα που εξακολουθεί να θέτει στόχο τη συγκρότηση αριστερής κυβέρνησης κι επιμένει στην πρόταση για απεύθυνση στο ΚΚΕ, την ΑΝΤΑΡΣΥΑ και άλλες δυνάμεις.

Το ενδεχόμενο της εκλογικής νίκης του ΣΥΡΙΖΑ και σχηματισμού κυβέρνησης με κορμό τον ΣΥΡΙΖΑ, δεν αποτελεί επομένως μια συνηθισμένη κυβερνητική εναλλαγή, όπως αυτές που μέχρι τώρα γνωρίσαμε, αλλά μια εξέλιξη ανεπιθύμητη για την αστική τάξη. Η εξέλιξη αυτή οδηγεί σε πολιτική αστάθεια και ενδεχομένως και σε κοινωνική αναταραχή, από την έκταση της οποίας θα εξαρτηθεί και το αν η αστική τάξη θα ξεπεράσει τα κοινοβουλευτικά όρια, το αν θα ανασύρει στο προσκήνιο τους φασίστες στο ρόλο του «μαντρόσκυλου», το αν θα οξύνει στο έπακρο την καταστολή με στόχο να προστατεύσει την ιδιοκτησία της.

Με την τακτική του ενιαίου μετώπου

«Οι κομμουνιστές δεν έχουν συμφέροντα που ξεχωρίζουν από τα συμφέροντα του προλεταριάτου στο σύνολό του... Διαφέρουν από τα άλλα εργατικά κόμματα μονάχα κατά τούτο: ότι από τη μια μεριά, στους διάφορους εθνικούς αγώνες των προλεταρίων, τονίζουν και επιβάλλουν τα συμφέροντα που είναι κοινά σε όλο το προλεταριάτο και ανεξάρτητα από την εθνότητα. Και από την άλλη, ότι στις διάφορες βαθμίδες ανάπτυξης του αγώνα ανάμεσα στο προλεταριάτο και στην αστική τάξη, εκπροσωπούν πάντα τα συμφέροντα του κινήματος στο σύνολό του...

...Αγωνίζονται για να πετύχουν τους άμεσους σκοπούς και για τα άμεσα συμφέροντα της εργατικής τάξης, αλλά στο σημερινό κίνημα εκπροσωπούν ταυτόχρονα και το μέλλον του κινήματος».

(Μαρξ και Ένγκελς, «Μανιφέστο του Κομμουνιστικού Κόμματος»)

«Κατά τη συμπόρευσή τους με άλλα εργατικά κόμματα στην καθημερινή πάλη ή με την επαναστατική αστική τάξη στον καιρό της αστικοδημοκρατικής επανάστασης δρουν, “χωρίς να παραιτηθούν από το δικαίωμα να κριτικάρουν τις φράσεις και τις αυταπάτες” αυτών των δυνάμεων, και “ούτε στιγμή δεν παραμελεί το κομμουνιστικό κόμμα να καλλιεργεί στους εργάτες μια όσο μπορεί πιο καθαρή συνείδηση σχετικά με την εχθρική αντίθεση που υπάρχει ανάμεσα στην αστική τάξη και το προλεταριάτο”».

(Κώστας Μπατίκας, «Το ενιαίο μέτωπο και η πρακτική της Ελληνικής Αριστεράς»)

«Η τακτική του ενιαίου μετώπου προωθεί την ενότητα των πλατιών εργαζόμενων μαζών στη βάση των καθημερινών τους προβλημάτων ενάντια στον καπιταλισμό και αποσκοπεί στην απαλλαγή τους από την αστική επιρροή και στο κέρδισμά τους με τις θέσεις της επανάστασης και του σοσιαλισμού».

(Θέσεις ενωτικής συνδιάσκεψης)

Η ενότητα στη βάση των καθημερινών προβλημάτων, η ενότητα για την πάλη ενάντια στην ανεργία, τη φτώχεια, την εξαθλίωση, την έλλειψη περίθαλψης, στέγασης, θέρμανσης, οδηγεί αντικειμενικά σε σύγκρουση με τη στρατηγική της αστικής τάξης, δηλαδή με την άγρια ταξική πολιτική του μνημονίου. Στη σημερινή κατάσταση συντριβής των εργατικών δικαιωμάτων και καταβράθρωσης του βιοτικού επιπέδου των εργαζόμενων στρωμάτων, οι άμεσες εργατικές διεκδικήσεις συμπυκνώνονται στο στόχο της κατάργησης του μνημονίου, δηλαδή στο στόχο της κατάργησης ολόκληρου του νομοθετικού έργου των μνημονιακών κυβερνήσεων. Αυτός ο στόχος είναι ανέφικτος χωρίς την εφαρμογή του μεταβατικού εργατικού προγράμματος, χωρίς

τη διαγραφή του χρέους, την έξοδο από την Ε.Ε. και την ευρωζώνη, την εθνικοποίηση του τραπεζικού συστήματος. Είναι σε τελική ανάλυση ανέφικτος χωρίς μια μεγάλη κλίμακας απαλλοτρίωση της κεφαλαιοκρατικής ιδιοκτησίας και συνδέεται άρρηκτα με την ανατροπή της αστικής εξουσίας.

Οι κομμουνιστές πρέπει να είναι πρωτοπόροι στην πάλη αυτή, εκπροσωπώντας ταυτόχρονα “το μέλλον του κινήματος”, τα μακροπρόθεσμα συμφέροντα της τάξης. Αυτά τα μακροπρόθεσμα συμφέροντα εκφράζονται με το πρόγραμμά μας και γι’ αυτό πρέπει σε κάθε περίπτωση να διατηρούμε την αυτοτέλειά μας και να προπαγανδίζουμε ότι ακόμα και τα άμεσα συμφέροντα της εργατικής τάξης δεν μπορούν να εξυπηρετηθούν παρά μόνο με επαναστατικούς αγώνες και με την πλήρη εφαρμογή του μεταβατικού προγράμματος, το οποίο σήμερα περιλαμβάνει τη διαγραφή του δημόσιου χρέους (εκτός αυτού προς τα ασφαλιστικά ταμεία), την εθνικοποίηση του τραπεζικού συστήματος και των μεγάλων επιχειρήσεων με εργατικό έλεγχο, την έξοδο από την Ε.Ε., την ευρωζώνη και το ΝΑΤΟ, τη δήμευση της εκκλησιαστικής περιουσίας.

«Την τακτική του ενιαίου μέτωπου [οι κομμουνιστές] δεν την εφαρμόζουν μόνο μέσα στους καθημερινούς μαζικούς αγώνες των εργαζομένων. Την εφαρμόζουν και στην περίπτωση πολιτικής συνεργασίας με κάποιο ή κάποια από τα εργατικά κόμματα και στην περίπτωση που έχουν προχωρήσει σε σύμπτυξη ενός πολιτικού συνασπισμού μ’ αυτά. Διατηρούν σ’ αυτή την πολιτική συνεργασία ή συνασπισμό την οργανωτική, πολιτική και ιδεολογική τους αυτοτέλεια, διατηρούν το δικαίωμα της κριτικής και το δικαίωμά τους να προβάλλουν τις δικές τους ξεχωριστές θέσεις πέρα από τη μίνιμουμ βάση συμφωνίας τους και να προβάλλουν το πρόγραμμά τους».

(Κώστας Μπατίκας, «Το ενιαίο μέτωπο και η πρακτική της Ελληνικής Αριστεράς»)

Με βάση τις σημερινές εξελίξεις και την κατάσταση που βρίσκεται η εργατική τάξη, ο λαός και το κίνημά τους, αποδεικνύεται περίτρανα η ανάγκη συγκρότησης ενός πολιτικού μετώπου με όλες τις δυνάμεις που βρίσκονται στο έδαφος του εργατικού κινήματος για την ανατροπή της κατάστασης φτώχειας, πείνας, εξαθλίωσης. Αυτό το καθήκον είναι η υλοποίηση της τακτικής του ενιαίου μετώπου με βάση τα καθήκοντα της στιγμής. Για τον παραπάνω στόχο το πολιτικό μέτωπο που επιδιώκουμε θα πρέπει να προωθεί το μεταβατικό πρόγραμμα και να διεκδικεί την εξουσία για την υλοποίησή του στο σήμερα, γνωρίζοντας ότι η τελική υλοποίησή του θα κριθεί από το ξέσπασμα και τη νίκη της σοσιαλιστικής επανάστασης. Η ανατροπή της κυβέρνησης Σαμαρά και κάθε μνημονιακής κυβέρνησης αποτελεί πρώτη και αναγκαία αναγκαιότητα.

Ωστόσο τα μέτωπα που εμφανίζονται ή προτείνονται στη σημερινή κατάσταση είναι μικροαστικά, διαπνεόμενα είτε από σεχταρισμό (ΑΝΤΑΡΣΥΑ, ΚΚΕ), είτε από ρεφορμισμό (ΣΥΡΙΖΑ).

Το εργατικό πολιτικό μέτωπο πρέπει να στοχεύει στην ανάδειξη κυβέρνησης που θα καταργήσει το μνημόνιο, τους εφαρμοστικούς νόμους και τη δανειακή σύμβαση. Αυτοί ήταν και οι όροι με βάση τους οποίους θα έπρεπε ένα εργατικό κόμμα να παρέχει ψήφο ανοχής σε μια κυβέρνηση του ΣΥΡΙΖΑ, όπως είχαμε αποφασίσει στις εκλογές του Ιουνίου του 2012. Σήμερα, τους ίδιους όρους πρέπει να προβάλουμε για την εκλογική σύμπραξη του εργατικού-πολιτικού μετώπου που επιδιώκουμε, με τον ΣΥΡΙΖΑ σε εθνικές εκλογές.

Παρά τον αναχωρητισμό των πολιτικών δυνάμεων κομμουνιστικής αναφοράς από τη

διεκδίκηση της εξουσίας και την ανάπτυξη τακτικής απέναντι στον ΣΥΡΙΖΑ, η κ.ο. ΑΝΑΣΥΝΤΑΞΗ θα επιδιώξει τον επαναπροσανατολισμό έστω και μέρους αυτών των δυνάμεων στην παραπάνω κατεύθυνση.

Έχοντας επίγνωση ότι η δημιουργία ενός πολιτικού μετώπου που θα διεκδικήσει την εξουσία απαιτεί ως απαραίτητη προϋπόθεση την ύπαρξη της πολιτικής εκπροσώπησης της εργατικής τάξης με το δικό της κόμμα, επιδιώκουμε μέσα από τη δράση για τη συγκρότηση αυτού του μετώπου να δημιουργηθούν και οι όροι για την Ενότητα των Κομμουνιστών.

Στοιχείο της σημερινής πολιτικής κατάστασης το οποίο πρέπει να λάβουμε υπ' όψη στο σχεδιασμό μας, είναι η έλλειψη πρόθεσης από την πλειοψηφία των δυνάμεων της κομμουνιστικής και κομμουνιστογενούς Αριστεράς να εφαρμόσουν μια ανάλογη τακτική.

Τέτοια τακτική απέναντι στις υπόλοιπες δυνάμεις της Αριστεράς και απέναντι στο ΣΥΡΙΖΑ επιδιώκουμε να εφαρμόσουμε στη μάχη των τοπικών εκλογών.

Οι εκλογικοί συνδυασμοί που υποστηρίζουμε πρέπει να δεσμεύονται προγραμματικά: να μην δεχτούν και να μην εφαρμόσουν τις δεσμεύσεις που απορρέουν από τα μνημόνια και να αντιταχθούν στην πράξη στην υλοποίησή τους.

Δήμος ή Περιφέρεια στα χέρια μας πρέπει να σημαίνει ότι δεν θα υπογράψει και δεν θα εφαρμόσει απολύσεις εργαζομένων, μειώσεις μισθών, κλείσιμο σχολείων, Κέντρων Υγείας, κοινωνικών δομών, περικοπές κονδυλίων από την παιδεία, την πρόνοια, την υγεία, ιδιωτικοποίηση υπηρεσιών του Δήμου, αύξηση τελών και φόρων κ.α.. Αντίθετα πρέπει να κινηθεί στην κατεύθυνση της αύξησης των κονδυλίων για μισθούς, κοινωνικές δομές, παιδεία, υγεία, πρόνοια, καθώς και στη δημιουργία σχολείων, βρεφονηπιακών και παιδικών σταθμών, κέντρων και σπιτιών για τους άστεγους κλπ. Πρέπει να σημαίνει ότι θα σταθεί στους ανέργους, τους συνταξιούχους και τους εργάτες και φτωχούς αγρότες που αδυνατούν να πληρώσουν το νερό και τα τέλη, απαλλάσσοντας τους από τέλη και φόρους, παρέχοντάς τους με συμβολική τιμή τα απαραίτητα αγαθά επιβίωσης. Δεν πρέπει να επιτρέψει τη διακοπή ρεύματος σε φτωχά λαϊκά νοικοκυριά και πρέπει να εξασφαλίσει τη ρευματοδότηση καθώς και τη θέρμανση τους. Με ευθύνη του Δήμου, πρέπει να καταργηθούν τα τροφεία και ο Δήμος να μπει μπροστά για να καθιερωθούν συσσίτια σε ολόκληρο το εύρος της δημόσιας εκπαίδευσης, συσσίτια για τους άνεργους, καθώς και στα ΚΑΠΗ.

Για να υλοποιήσουμε μια τέτοια φιλολαϊκή πολιτική δεν μπορούμε να συνεχίσουμε την αποπληρωμή των δανείων τα οποία συνάφθηκαν με τράπεζες από προηγούμενες Δημοτικές αρχές, δεν μπορούμε να πληρώνουμε τόκους και χρεολύσια. Γι' αυτό παλεύουμε για τη διαγραφή του χρέους του Δήμου προς τις τράπεζες (ο σκοπός και η κατεύθυνση των προηγούμενων δανείων πρέπει να διερευνηθούν από το νέο ΔΣ και να αποδοθούν ευθύνες, όπου υπάρχουν, αν δεν κατευθύνθηκαν σε ανάγκες του Δήμου). Με αυτήν την πολιτική θέλουμε να συμβάλουμε στην ανάδειξη του ζητήματος και να απαντήσουμε δεσμεύοντας σε αυτήν την κατεύθυνση και άλλες δυνάμεις.

Ένας συνδυασμός της Αριστεράς που θα πάρει το Δήμο ή την Περιφέρεια θα πρέπει να προχωρήσει σε παύση πληρωμών προς τις τράπεζες, για να εξυπηρετηθούν οι λαϊκές ανάγκες, σε κόντρα με τους τοκογλύφους και την Τρόικα, για να απελευθερωθούν πόροι για κοινωνικές παροχές.

Οι Δήμαρχοι και οι Περιφερειάρχες που θα εκλεγούν με ένα τέτοιο πρόγραμμα, θα πρέπει να μπουν μπροστάρηδες στον αγώνα του λαού για ψωμί, δουλειά, υγεία, πρόνοια, παιδεία, αξιοπρεπείς συνθήκες διαβίωσης με κάθε κόστος. Γνωρίζουμε καλά ότι οι δημοτικές αρχές που θα συγκρουστούν με το ασφυκτικό μνημονιακό πλαίσιο θα αντιμετωπίσουν την απειλή καθάρσεως, κυρώσεων, ακόμα και φυλάκισης. Η κινητοποίηση των εργατικών στρωμάτων για την υπεράσπιση μιας τέτοιας δημοτικής αρχής θα είναι καθοριστική.

Ψηφοδέλτια με τέτοια χαρακτηριστικά συγκροτούνται σε Γιάννενα, Ναύπλιο, Τρίκαλα με τη συμμετοχή μας, αλλά και στην Κέρκυρα από τις δυνάμεις του ΚΚΕ. Πρέπει να διερευνήσουμε την πιθανότητα να υπάρχουν και άλλα τέτοια ψηφοδέλτια από δυνάμεις της αριστεράς. Σε αυτήν τη λογική κινείται, χωρίς όμως να αποτυπώνεται με σαφή τρόπο στη διακήρυξή του και το ψηφοδέλτιο του ΣΥΡΙΖΑ στο Δήμο Νέας Φιλαδέλφειας-Χαλκηδόνας.

Στις περιφέρειες και τους δήμους όπου δεν υπάρχει αγωνιστικό ψηφοδέλτιο με τα χαρακτηριστικά που περιγράφουμε, αλλά ψηφοδέλτιο του ΣΥΡΙΖΑ που κινείται σε διαχειριστική λογική υποταγής στο μνημόνιο και σεχταριστικά ψηφοδέλτια ΚΚΕ και ΑΝΤΑΡΣΥΑ, δεν στηρίζουμε σε καμία περίπτωση το ψηφοδέλτιο του ΣΥΡΙΖΑ κι επιλέγουμε αυτό που είναι προγραμματικά πιο επαρκές (ΚΚΕ ή ΑΝΤΑΡΣΥΑ). Στον 2ο γύρο εξετάζουμε την κατάσταση κατά περίπτωση. Στις περιπτώσεις που υπάρχει φασίστας υποψήφιος στον 2ο γύρο ψηφίζουμε οπωσδήποτε τον αντίπαλό του. Όπου συμμετέχει στον 2ο γύρο υποψήφιος της Αριστεράς, κατά κανόνα τον στηρίζουμε εκτός εξαιρέσεων (π.χ. περίπτωση Βουδούρη). Δεν στηρίζουμε κανέναν στις περιπτώσεις που συγκρούονται υποψήφιοι των μνημονιακών κομμάτων.

Σε σχέση με την εκλογική μάχη της 25ης Μάη, πρέπει να εκτιμήσουμε ότι ακόμα δεν έχει κλείσει το ενδεχόμενο τριπλών εκλογών. Οι εξελίξεις με το θέμα Μπαλτάκου δείχνουν να ξαναφέρνουν στο προσκήνιο αυτό το ενδεχόμενο που φαινόταν μέχρι πολύ πρόσφατα ότι απομακρύνεται οριστικά. Στην περίπτωση τριπλής εκλογικής αναμέτρησης, η μάχη των ευρωεκλογών περνάει σε δεύτερη μοίρα και πρέπει να προκριθεί η ενίσχυση ψηφοδελτίων με αντι-ΕΕ χαρακτηριστικά. Σε περίπτωση διπλών εκλογών (αυτοδιοικητικές και ευρωεκλογές), η μάχη των ευρωεκλογών θα έχει άμεσα πολιτικό χαρακτήρα και θα κρίνει το χρόνο ζωής της κυβέρνησης Σαμαρά.

Ένα τέτοιο μέτωπο, ένα ενιαίο μέτωπο πάλης και εξουσίας, δεν μπορεί να υπάρξει χωρίς την αποφασιστική συμμετοχή και την πρωτοπόρα δράση των κομμουνιστών. Με δεδομένο το έλλειμμα επαναστατικού κόμματος της εργατικής τάξης, η πολιτική της Ενότητας των Κομμουνιστών είναι η άλλη πλευρά της προετοιμασίας της εργατικής τάξης για την επανάσταση και γι' αυτό απολύτως απαραίτητο συστατικό της τακτικής του Ενιαίου Μετώπου στις παρούσες συνθήκες. Γνωρίζουμε ότι μόνο ένα κομμουνιστικό κόμμα μπορεί να υλοποιήσει αποτελεσματικά και μέχρι τέλους αυτήν την τακτική και να καθοδηγήσει την προλεταριακή επανάσταση και γι' αυτό, παράλληλα με τη δράση μας στο υπάρχον κίνημα, πρέπει να αναπτύσσουμε δράση που στοχεύει στη διαμόρφωση προϋποθέσεων για την συγκρότηση κομμουνιστικού κόμματος.

Σήμερα μπορούμε μέσα από τις μετωπικές μας κινήσεις στο συνδικαλιστικό κίνημα, στις πιθανές εκλογικές μας συνεργασίες, στις μετωπικές συμπορεύσεις, που πρέπει να τις ξανασηκώσουμε, να συναντηθούμε με τις δυνάμεις εκείνες με στόχο και την ενότητα των κομμουνιστών, όχι σαν κάτι στατικό, αλλά στη δυναμική της διαρκούς επαναστατικής διαδικασίας.